Malofestival **Folkové Blatiny**, jehož 6. ročník proběhl 16. července v malé vesničce Šebáňovice nedaleko Vrchotových Janovic na Sedlčansku, jsem navštívila po dvouleté přestávce potřetí. Odlišuje se od festivalů, které znám, nejméně dvěma prioritami. Prostředí i program cílí na návštěvníky s dětmi, i pejskové sem mají vstup povolen, a je to jediná příležitost uslyšet duo **Nestíháme** - **Jana Řepku** a **Petra Ovsenáka**. Hrají jen jednou v roce a právě a pouze na Folkových Blatinách. Malofestival pořádají na zahradě svého domu malostatkář
Matouš Horák
a jeho žena
Martina
, veterinární lékařka.

Pod ovocnými stromy trávník pro diváky, zastřešené, polenovým dřevem obložené pódium pro účinkující, houpačky a prolézačka pro malé návštěvníky, Stánek na levnou krásu s občerstvením pro všechny ... to jsou kulisy malofestivalového „amfíku“.
Horákovi, kromě hospodaření v souladu s přírodou, se starají také o zvířata, která by patrně skončila v „salámu“ nebo byla jinak utracena. Každé z nich má svůj příběh, který Matouš poutavě i s humorem návštěvníkům předkládal při předfestivalové prohlídce malostatku. Procházka po přilehlých kvetoucích pastvinách nabízela pohlednicové výhledy na kopcovitou sedlčanskou krajinu. V 16:16 už jsme byli všichni zpět v zahradě, zvukař **Daniel Járka** byl připraven a hudební část festivalu mohla začít. Stalo se tradicí, že Nestíháme v
šebáňovické hymně
Umělců víc do Šebáňovic
představují účinkující, zvukaře, pořadatele i program aktuálního ročníku. Kdo byl na programu letos, si poslechněte zde:

{denvideo
https://www.youtube.com/watch?v=WKiZyJu3Bpk&feature=youtu.be
}

V hymně nějak zapomněli, že zahájí
Jan Řepka
. Honza přeložil a natočil písně švýcarského písničkáře
Maniho Mattera
. Krátké písničky o zdánlivě obyčejných věcech, jazykově a obsahově bohaté, vypointované, zábavné i k zamyšlení. Mani Matter zpíval své písně v „berndeutch“, tedy v dialektu švýcarské němčiny, a tomu bychom s jistotou nerozuměli. A tak děkujme Honzovi za výstižné překlady do češtiny. Několik z nich zahrál, např.

Těm, co je dobře
,
Zábrany
nebo
Rozjímání o sendviči
, titulní píseň alba, které vyjde na podzim a křest bude mít v listopadu v Praze na Hlavním nádraží. Více se jistě brzy dozvíme.

Pravidelnou součástí programu malofestivalu jsou verše. Vysokou laťku nastavil již v prvním ročníku táborský básník Lumír Slabý (byl opět mezi diváky). Letos hudební program prokládal svými básněmi **Jan Kovanda**. Verše to prý byly pěkné, ale zde se musím básníkovi i P.T. čtenářstvu omluvit. Silně deformovaná svou profesí logopeda jsem se nesoustředila na obsah pro autorovy vady výslovnosti. Po hodinové přestávce, kdy Matouš v postoji římského vozataje se zapřaženým volkem Bolkem do sedačkového valníčku povozil rodiny s dětmi po okolí, a tažný kůň "Netáhlo" Pastora, vedený Martinou, nosil na svém hřbetě dětské žokeje, hudební program festivalu pokračoval.

Písničkář
Jan Žebrakovský
z Větrova se nám svěřil:
„Smutný písničky mi jdou. Veselý mi nejdou."
A tak jsme vyslechli několik po sobě jdoucích písní smutných, v nich se to občas zablýsklo neotřelým rýmem. Ale smutek mě nepřepadl, spíš jsem konstatovala jistou jednotvárnost v tempu i projevu.

Slyšet na festivalu v Česku písničkáře ze Slovenska, to je velká vzácnost. Další výjimečnost letošních Folkových Blatin. **Horana a syn** přijeli z malé dědinky ve středním Slovensku. Vlastně dva synové – **Janko** (kytara, korýtkové husle, mandola) a jako host mladší **Šte vík**

(buben, „hrkadlo“) doprovázeli matku v jejích autorských písních. Už stylizované oblečení a historické nástroje (korýtková basa, fujara, píšťaly) napovídaly, že Horana ve své tvorbě vychází z folklorních tradic kraje, kde žije. Stejně jako kdysi neznámí autoři lidových písní i ona umí sdělit příběh, pocit i vlastní názor na naši současnost. A navíc, Horana mluví a zpívá libozvučnou krásnou slovenštinou. Nebylo to střední Slovensko, jehož řeč se stala základem pro Bernolákovu spisovnou slovenštinu? Horana a synové si diváky zcela získali.

„Dva hlasy a dvě kytary“, tak zněla stručná charakteristika **Nestíháme** až do roku 2009, než se cesty **Jana** a **Petra** rozešly jinými směry. Do té doby dvojice patřila autorsky a interpretačně k tomu nejlepšímu, co mladá folková scéna nabízela. Díky Matoušovi Horákovi se nám duo alespoň jednou v roce připomíná. Opět jsme poslouchali dva hlasy, které k sobě svou barvou tolik ladí v písničkách známých z nahrávek, ale i v písních, které často nehrávali. Jednou z nich koncert zahájili - písní *Buď mou (Be Mine)* od R.E.M v Honzově překladu z roku 2003. Autorskou píseň *Země* z roku 2002 jsem slyšela asi poprvé a nová pro mě byla i jedna z Honzových posledních, kterou pro Nestíháme napsal, začínající slovy: *„Neměl bych to říkat, ale trochu se bojím...“*, kterou prý hráli asi jen třikrát. Honza s kytarou a foukací harmonikou, Petr s concertinou a svou novou starou jazzovou kytarou (s historií sahající až k Redutě a Semaforu 60. let) nás svými písněmi provázeli až do setmění. Přídavky - autorskou *Malostranskou* a *Z bříz padá stín (Leaves That Are Green* od Paula Simona) v Honzově překladu se s námi rozloučili. *Budem je postrádat, ne však nadlouho...* Za rok na Folkových Blatinách Nestíháme uslyšíme zase.

I vy můžete být u toho. Ovšem na Malostatek Blatiny za Horákovými i jejich zvířaty se můžete vydat kdykoliv. A zároveň se pokocháte pohledem na okolní krajinu, kterou máte ze šebáňovické malé „střechy světa“ jako na dlani.

Folkové Blatiny 2016:
https://www.facebook.com/events/1038911899535344/
Malostatek Blatiny: http://www.malostatekblatiny.cz/
Facebook Malostatek Blatiny: https://www.facebook.com/malostatekblatiny/ Nestíháme: http:

//bandzone.cz/nestihame

Jan Řepka:
www.janrepka.cz

Petr Ovsenák:
http://bandzone.cz/chorosi

Horana a syn:
http://horana.webnode.sk/

Fotogalerie:
Peregrino Birk https://goo.gl/photos/5DWGLoTnNDdbz4XX9
Renata Králová: https://www.facebook.com/mamca.kralova/media_set?set=a.1268996509779859.1073741998.100000085668468&type=3
Videa: Dženxna https://www.youtube.com/playlist?list=PLgnQi028ssxlchnk4WEUDtsTLWfenXjiu